

РЕШЕНИЕ

№ 27744

гр. София, 09.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.05.2026 г. в следния състав:

ПРЕДС

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2620** по описа за **2026** година докладвано от съдия Пенка Велинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „Финанси център“ ООД, ЕИК[ЕИК], чрез процесуален представител адв. Н. К., срещу Решение № 118/12.01.2026 г. постановено по АНД № 8600/2025г. по описа на СРС, НО, 104 състав. С обжалваното решение е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 007129 от 15.04.2025 г. на председателя на Комисията за защита на потребителите, с което на касатора е наложено административно наказание „имуществен санкция“ в размер на 2000 лева за нарушение по чл.68г, ал.1, във връзка с чл.68в от Закона за защита на потребителите.

С касационната жалба се иска отмяна на съдебното решение, като постановено при съществени нарушения на процесуалните правила и в противоречие с материалния закон, основания по чл. 348, ал.1, т.1 и т. 2 от НПК. Според касатора, съдът формално е възприел констатациите на административния орган, без да изложи надлежни мотиви и без да даде дължимия отговор на наведените пред него възражения. Според касатора, не е налице нарушение на чл.33, ал.1 от ЗПК тъй като според договорните клаузи законна, лихва се претендира единствено при обявяване на предсрочна изискуемост. Следователно при липса на претендирана лихва изводът за нарушение е материално незаконосъобразен. На следващо място, жалбоподателят твърди, че спорните условия не са включени в договора,

а само в стандартния европейски формуляр (СЕФ), който дава преддоговорна информация и не обвързва потребителя. Независимо от горното счита, че районният съд неправилно не е приложил чл.28 от ЗАНН, доколкото са налице всички предпоставки за квалифициране на случая като маловажен. По същество от съда се иска да отмени обжалваното решение и потвърденото с него НП. Претендират се разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. К., който поддържа жалбата и претендира присъждането на разноски.

Ответникът - председател на Комисията за защита на потребителите, редовно уведомен, не се явява и не се представлява. Постъпила е молба от процесуален представител, с която заявява, че не възразява делото да бъде разгледано в тяхно отсъствие и дава становище по същество на спора. Претендира възнаграждение за юрисконсулт и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Представителят на СГП прокурор Ю. намира касационната жалба за основателна.

Административен съд - София-град, VII касационен състав, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14 - дневен срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да постанови решението си районният съд е приел за установено от фактическа страна, че между Ц. К. В. и „Финанси център“ ООД е сключен договор за потребителски кредит № F9010353/30.07.2024 г. В хода на извършена проверка от Комисията за защита на потребителя са изискани и представени горепосочения договор за потребителски кредит, представената към него преддоговорна информация във формата на Стандартен европейски формуляр (СЕФ) и досиетата на още 2 броя договори, сключени със същия потребител: договор №FP9010217/19.06.2024 г. и договор №F9010394/22.08.2024 г. В Стандартния европейски формуляр, предоставен на потребителя, в Част III. Разходи по кредита в т.4.6. било записано: „При неизпълнение на задълженията по договора за кредит, Кредитополучателят дължи разноски, направени от кредитора до 15 лева за всеки 30 дневен период закъснение, както и всички разноски по принудително събиране на вземането....“

За горното е съставен АУАН, въз основа на който е издадено и процесното НП, с което на основание чл. 210а от Закона за защита на потребителите на „Финанси център“ ООД, ЕИК[ЕИК] за нарушение по чл.68г, ал.1 във връзка с чл.68в от ЗЗП е наложено административно наказание „имуществен санкция“ в размер на 2000 лева.

Въз основа на установената фактическа обстановка съдът е приел, че нарушението е осъществено от обективна страна, а санкционната норма е приложена правилно. Последното съдът е мотивирал като е разгледал нормата на чл.33, ал.1 от ЗПК и е извел, че при просрочени плащания кредиторът „Финанси център“ ООД може да начислява само законната лихва, но не и да определя неправомерно разноски в размер до 15 лева за всеки 30 дневен период закъснение, което е определил като нелоялна практика.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно.

Преди всичко несъстоятелно се явява възражението на касатора за липса на мотиви. Съдът надлежно е извел както своите фактически констатации така и правните си изводи. Действително, същите не са пространни, но обхващат всички относими и необходими за правилното решаване на спора факти.

На следващо място, няма спор, че касаторът има качеството на търговец и упражнява търговска практика. Съгласно § 13, т. 23 ДР на ЗЗП "търговска практика" е всяко действие, бездействие, поведение, търговска инициатива или търговско съобщение, включително реклама и маркетинг, от страна на търговец към потребител, което е пряко свързано с насърчаването, продажбата или доставката на стока или предоставянето на услуга на потребителите. С оглед защита на потребителите от нелоялни търговски практики и от техните вредни последици, разпоредбата на чл. 68в ЗЗП забранява императивно използването на такава.

Оспореният административен акт е издаден на основание чл. 68г, ал. 1 ЗЗП. Съгласно тази разпоредба търговска практика от страна на търговец към потребител е нелоялна, ако противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност и ако променя или е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител, когато засяга или към когото е насочена, или на средния член от групата потребители, когато търговската практика е насочена към определена група потребители.

Нелоялната търговска практика съдържа кумулативно две предпоставки: противоречие на изискването за добросъвестност и професионална компетентност и способност да промени или възможност да промени икономическото поведение на средния потребител. Дефиницията на добросъвестност и професионална компетентност е дадена в § 13, т. 28 ДР на ЗЗП. "Добросъвестност и професионална компетентност" е степента на специални познания, умения и грижи, които може да се очаква да бъдат притежавани и проявени от търговеца спрямо потребителя съгласно почтените пазарни практики и/или принципа за добросъвестност в сферата на дейност, упражнявана от търговеца. Търговската практика е почтена, когато не изкривява икономическото поведение на потребителя. Това означава, че клиентът трябва да може да вземе информирано решение без манипулации. По отношение на потребителите непочтена или неправомерна е практика, при която дължимите от потребителя по договора за потребителски кредит разходи не са ясно дефинирани или са прекомерни. Законът за потребителския кредит забранява на кредитора да изисква такси за действия, свързани с управление или извънсъдебно събиране на кредита. Търговската практика би се считала за почтена, ако разходите са дължими по закон или са пропорционални на дълга. Непочтена търговска практика се явява и събирането на такси, които по своя характер са "наказателни", под формата на разходи при извънсъдебно събиране на кредита, и дължимостта на които не е предвидена в ЗЗП.

В случая при проверка на кредитните досиета органът е констатирал, че в СЕФ с който е предоставена преддоговорна информация, финансовата институция е въвела условие по договора за потребителски кредит, съгласно което в случай на забава кредитополучателят дължи освен лихва за забава и извънсъдебни разноски. Несподелими са възраженията на касатора, че СЕФ няма обвързващ характер. Идеята за предоставянето му цели да улесни потребителя като в един относително кратък и стандартизиран формат му предостави възможност лесно да сравни условията на различни финансови институции. Условията представени в него следва да съответстват на договорните такива като е допустимо отклонение единствено ако с окончателния договор се представят по-добри условия. Обратната хипотеза не се допуска от закона. Следва да бъде подчертано, че противно на твърдяното от касатора, тези условия са напълно възпроизведени и в договорите на дружеството. По делото е представено копие на сключения договор за потребителски кредит № F9010353 от 30.07.2024 г. В раздел I, точка 4 от същия е записано, че: "При забава на плащане на която и да е част и/или цяла погасителна вноска от кредита,

Кредитополучателят (КП) дължи на финансовата институция (ФИ/Финанси център) обезщетение за забава /наказателна лихва/ в размер на законната лихва, която се начислява на годишна база върху забавената част от погасителната вноска до окончателното ѝ изплащане./л.28 от АНД № 8600/2025г. по описа на СРС/

В частта регламентираща Прекратяване. Предсрочна изискуемост. Неустойки т.32 от договора гласи: „В случай на допуснато просрочие на част и/или цяла погасителна вноска по кредита с повече от 30 дни, страните приемат, че КП дължи обезщетение на сторените от ФИ административни разходи (разходи за уведомления, SMS съобщения, телефонни обаждания) в размер на 15.00 лева дължимо за всеки 30 дневен период, през който има погасителна вноска, чието плащане е забавено с повече от 30 /тридесет/ календарни дни, но не повече от 70 /седемдесет/ лева за целия срок на договора за кредит, което автоматично се начислява към общия размер на дължимото по договора за кредит и се заплаща заедно със следващата погасителна вноска.“ /л.32/

Следователно след 30 ден забава на част и/или цяла погасителна вноска КП ще дължи законната лихва и административните разходи.

Съгласно чл.33, ал.1 от ЗПК „При забава на потребителя кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата“, а съгласно чл.33, ал.2 от ЗПК „Когато потребителят забави дължимите от него плащания по кредита, обезщетението за забава не може да надвишава законната лихва“. Съотнесено към казуса кредиторът може да начислява само законната лихва, но не и кумулативно с това да определя неправомерно разноски в размер до 15 лева за всеки 30-дневен период закъснение. Това условие е с противоречие с чл.33, ал.1 ЗПК.

КЗП е проверила и посочила, че вписаното в т.4.6 от СЕФ условие по кредита е възпроизведено и във СЕФ по другите две проверени досиета, т.е. касае се за трайно наложила се практика. Въведената спорна клауза в сключваните от „Финанси център“ ООД договори за потребителски кредит представлява нелоялна търговска практика, която противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност. След като нарушението е доказано по несъмнен начин, както и участието на нарушителя в него, то съвсем законосъобразно административно - наказващият орган е ангажирал административно - наказателната му отговорност.

Не са налице предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН, тъй като извършеното нарушение не разкрива по-ниска степен на обществена опасност, предвид характера му.

Предвид изложеното, оспореното решение е постановено в съответствие с процесуалния закон и при правилно приложение на материалния закон и следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и като взе предвид направеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на разноски, на същия се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 130 лв. (66.47 евро), определен съгласно чл. 63д ал. 4 от ЗАНН във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, във вр. чл.63в от ЗАНН, Административен съд София-град, VII касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 118/12.01.2026 г. постановено по АНД № 8600/2025г. по описа на СРС, НО, 104 състав.

ОСЪЖДА „Финанси център“ ООД да заплати 66,47 евро юрисконсултско възнаграждение в полза на Комисията за защита на потребителите.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.